(१४) यदुक्तं सूत्रकारेण। 'दधिक्राव्णो अकारिषमिति सर्वाः सुरभिमतीस्तृचमन्ततो जपित्वेति'। तदिदं विधत्ते। "अप वा एतेभ्यः प्राणाः क्रामन्ति। ये यज्ञेऽपूतं वदन्ति। दधिक्राव्णो अकारिषमिति सुरभिमतीस्तृचं वदन्ति। प्राणा वै सुरभयः। प्राणानेवात्मन्दधते। नैभ्यः प्राणा अपक्रामन्ति" इति। 'यज्ञे' यागप्रयोगमध्ये, 'ये' मनुष्याः, 'अपूतं' अपवित्रं ग्राम्योक्तिरूपं, 'वदन्ति'। 'एतेभ्यः' जनेभ्यः, 'प्राणाः अपक्रामन्ति'। अतः तन्निवारणार्थं सर्वा अपि 'सुरभिमतीं', ब्रूयुः। सुरभि नो मुखाकरदित्येवं सुरभिशब्दो यस्यास्तृच्यस्ति सेयं सुरभिमती प्राणानां सुरभिगन्धवत् प्रियत्वात्तन्मन्त्रपाठेन 'प्राणान्', आत्मनि सम्पादयन्ति। तत 'एभ्यः' स्त्रीजनेभ्यः, 'प्राणा नापक्रामन्ति'॥

(१५) यदुक्तं सूत्रकारेण। 'आपोहिष्ठीयाभिर्मार्जयित्वेति'। तदिदं विधत्ते। "आपोहिष्ठामयोभुव इत्यद्भिर्मार्जयन्ते। आपो वै सर्वा देवताः। देवताभिरेवात्मानं पवयन्ते" इति। देवतादिजगदुत्पत्तेः प्राक् तत्कारणत्वेनापः समाम्नाताः। 'आपो वा इदमासंत्सलिलमेवेति'। अतः कारणत्वात् सर्वदेवतारूपाः 'आपः', ततः अब्रूपाभिर्देवताभिरेवात्मानं शोधयन्ति॥

इति सप्तमोऽनुवाकः।